

HVEM?

May Bjerre Eiby, 35, er sygeplejerske og stifter af Dagmarsminde, der er Danmarks eneste private plejehjem for demente. May har købt et nedlagt snedkeri ved Græsted for egne midler og har lånt store summer af familie og venner for at få hul igennem til et banklån. Det har taget syv år at få Dagmarsminde til at blive til virkelighed, og May har været tæt på personlig konkurs undervejs. Dagmarsminde er opkaldt efter Mays oldemor og mormor, der begge var nogle seje kvinder, som kunne alt – og som gjorde sig umage. Dagmarsminde.dk

Det handler om at gøre sig umage

At blive gammel skal være lige så charmerende som at være ung på Roskilde Festival, mener 35-årige May Bjerre Eiby. Hun har for egne midler skabt en omsorgsoase for demente med egen spaafdeling, cocktails og nybagte boller.

Mange af os kan sikkert huske mormors frikadeller. Der har sikkert kun været tre ingredienser i, men de smagte HIMMELSK – netop fordi mormor gjorde sig umage. For mig er det med at gøre sig umage ned i alle detaljer helt centralt. Vi VED jo godt, at vores beboere er demente, så i stedet for at fokusere på, hvilken type demens de har, bruger vi kræfterne på at indrette os pænt og skabe et sted, der giver velvære.

May Bjerre Eiby er stifter og ejer af Dagmarsminde, der er Danmarks første private plejehjem for demente, og som ligger lidt uden for Græsted med udsigt til bugtende rapsmarker. Udenfor har en maler travlt med at iklæde bygningen en svensk rød farve, og i baghaven stikker et par geder hovedet gennem stakittet.

– Vi har også planer om at lave en hønsegård, fortæller May, mens hun viser rundt på plejehjemmet, som hun kalder en omsorgsoase.

– En oase er noget, du går og søger efter – og når du finder den, får du det RIGTIG godt. Jeg kan mærke, at vores beboere har det lige så dejligt her, som hvis de havde været på ferie. De er glade, ja, nogle gange nærmest helt pjattede.

VÆK MED LUGTEN AF TIS

May har været sygeplejerske i 12 år, og hendes arbejde i både hospitals- og plejesektoren fik tændt et bål af frustration i hende.

– Jeg syntes, det var skrækkeligt at opleve, hvordan man omsorgssvifter gamle mennesker. Når du træder ind på et plejehjem, mærker du med det samme, at der lugter af tis – og så er der GRIMT. Jeg får det ikke godt af at være i et grimt lokale – og det tror jeg ikke, der er nogen mennesker, der gør. Det udstråler en ligegyldighed over for de ældre, og man får en fornemmelse af, at man ikke gør sig umage med omsorgen.

Handler det om, at beboerne på et plejehjem alligevel ender med at dø?

– JA, lige præcis. Den ligegyldige holdning gennemsyrrer de ansatte, de pårørende og også beboerne. Men når det nu ER endestationen, så skal beboerne jo netop nyde det ekstra meget og have det FANTASTISK, inden deres liv stopper, siger May med engagement i stemmen.

– Det NU, som vi andre hele tiden griber, fordi vi gerne vil have noget ud af vores liv – det er jo ikke anderledes, fordi man er blevet gammel.

SOM TEENAGERE PÅ KOS

– Sådan, ja – stræk tæerne heeelt ud. Dagens gymnastiktime er i fuld gang, da vi træder ind i dagligstuen på Dagmarsminde. Solen sender stråler ind i det lyse lokale, hvor en gruppe ældre har smidt tøflerne og sidder i en rundkreds og træner deres finmotorik. Stuen er indrettet i 70'er-stil, der er markblomster i vaserne, og duften af hjemmebag fylder rummet. På en drømmeseng i udestuen er en ældre herre taget et smut til drømmeland med sutskoene på. →

PERSPEKTIV

→ – Han kan bedst lide at sove middagslur her, hvor han kan høre de andre beboeres stemmer, fortæller May, mens vi lister forbi.

Vi går ned ad trappen, hvor blid meditationsmusik lokker os ind i Dagmarsminde sanserum. Her er guldfisk, grønne planter og varmtvandsbassin – fuldstændig fuldendt spaatmosfære.

– Filosofien bag Dagmarsminde er, at det skal være lige så charmerende at blive gammel, som det er at gå på Roskilde Festival som ung. Og faktisk skal der ikke så mange små tricks til, før du har skabt feriestemning. Det kan være at knuse noget is og lave en lækker drink med en paraply i. Give beboeren drinken i hånden og sige: "Her er en solseng, husk solcremen!". De dér små effekter, der gør det hele lidt friskt, fortæller May. Og beboerne elsker det.

– De smiler, bliver brune, og det er fuldstændig som at se en gruppe teenagere på Kos, når de ligger og hygger sig ude på vores terrasse.

NYE KITLER FRA MADN NØRGAARD

På Dagmarsminde må alt, hvad der leder

tanken hen på en institution, pænt blive uden for døren, fortæller May, mens hun kigger på sin åbentstående kittel.

– Faktisk er jeg lidt irriteret på de her kitler, fordi de er så institutionsagtige. Så lige nu forhandler jeg med Mads Nørgaard om design af en helt ny type kitler. Grunden til, at jeg stiler så højt med vore beklædning, er, at vi hele tiden er i kontakt med vores beboere – og alle detaljer, der viser, at vi gør os umage i samværet, betyder noget. Og så skader det jo heller ikke at sende et signal til omverdenen om, at det er SMART at arbejde i ældreplejen, smiler May.

Hun har taget patent på konceptet bag Dagmarsminde – og håber, at hun kan inspirere andre i ældreplejen til at gøre sig mere umage.

– Jeg synes især, der er nogle dårlige vibrationer på demensområdet. Det er meget sådan, at det er SYND for de demente – men hvis vi kun anskuer de demente som deres sygdom, ser vi ikke de mennesker, de er. Hvis du finder ligeværdigheden frem, vil du opdage, at du kan få lige så meget ud af at snakke med en af vores demente beboere,

Det skal være hjemligt og hyggeligt at bo på Dagmarsminde, mener May, der gør alt, for at beboerne skal NYDE deres sidste tid.

som du får ved at gå på café med veninderne. Og hvis vi kan få den holdning frem på HELE ældreområdet, bliver det pludselig SKIDESJOVT at arbejde på et plejehjem.